

си и се увѣриха, че сж вързани здраво — момчетата съ смѣхъ и блъсканица започнаха да навлизатъ въ бараката.

Баща ми се промъкна до учителя, представи ме като новъ ученикъ, заплати таксата и ме записа.

Учението у насъ се водѣше тъй, че ученицитѣ, които знаяха повече, учеха онѣзи, които не знаяха, а учителятъ само изпитваше, като ту хвалѣше прилежитѣ, ту наказваше мързеливитѣ.

Отъ тоя день азъ започнахъ да се уча да чета и много ме досрамѣ, когато учителятъ накара едно шестгодишно момченце да ми показва буквитѣ. За пръвъ пѣтъ въ живота си видѣхъ, колко по-високо стои умътъ отъ грубата сила: мѣничкото момченце, което бихъ могълъ да убия съ единъ ритникъ, четѣше свободно и вестници и всѣкакви книги. Почувсвахъ къмъ него не завистъ, а уважение и въ душата ми се зароди горещото желание да го достигна, да науча всичко, което знаеше то.

Не ще забравя никога този пръвъ день въ училището, — не ще забравя съ каква радостъ и гордостъ излѣзохъ изъ него. Помислете си само: бѣхъ научилъ вече четири букви отъ азбуката! Не е ли за очудване!

Баща ми ме остави въ училището и се върна въ кѣщи. Азъ щѣхъ да си отида самъ. Баща ми не се боеше да ме остави, защото азъ познавахъ много добре цѣлата мѣстность на десетъ километра около-врѣстъ; пѣкъ и Билии самъ би намѣрилъ пѣтя завъ кѣщи. Нѣколко време вървѣхъ заедно съ другаритѣ си и съ малкия си учителъ Вилямсъ, но колкото се отдалечавахме отъ училището, дружината ни намаляваше и, най-после, останахъ самъ. Въпрѣки това, стигнахъ въ кѣщи още преди да се смрачи.

Отъ този день азъ станахъ единъ отъ най-при-